

*Загурський Олександр Богданович,
доцент кафедри права
та публічного управління,
кандидат юридичних наук, доцент,
ЗВО «Університет Короля Данила»,
м. Івано-Франківськ, Україна;*

*Лис Андрій Богданович,
старший викладач кафедри права
та публічного управління,
кандидат наук з державного управління,
ЗВО «Університет Короля Данила»,
м. Івано-Франківськ, Україна*

ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА В СУЧАСНИХ УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У новому столітті ми врешті-решт стали інформаційним суспільством, тобто інформація перетворилася на стратегічний ресурс, часто важливіший за матеріальні блага, від якого ми стаємо дедалі більше залежними. Для багатьох людей отримання, обробка та надсилання даних стали основою професійного та приватного життя і навіть певного способу життя. Публікація інформації на сайтах соціальних мереж стала для деяких настільки важливою, що вони втратили почуття конфіденційності і навіть віддали перевагу віртуальній реальності перед реальною.

В даний час питання управління державними справами в органах публічного управління не можуть обмежуватися лише економічною, майновою або навіть правовою основою діяльності. Очікується, що сучасна влада буде активно працювати в галузі побудови ефективного спілкування з місцевим суспільством та вживати заходів, спрямованих на залучення жителів до процесу прийняття рішень з місцевих питань.

Як наслідок, основою для такої діяльності має бути формування довіри та готовності до співпраці шляхом створення ефективною та дієвою інформаційної політики. Його припущенням має бути обмін інформацією, щоб кожен із суб'єктів цього процесу, мав однакові знання з питань, що цікавлять, і, отже, можна було б провести обговорення по суті і, як результат, розробити раціональне рішення.

В період воєнного стану стає зрозуміло, що наше суспільство, особливо інформаційний сектор, який живе за рахунок отримання, обробки та доставки інформації, не може терпіти вакууму. З суто економічних міркувань (вигоди)

повідомлення мають транслюватися постійно, тому за відсутності офіційного контенту доводиться шукати інформацію непідтверджену, неповну та часто невідповідну до дійсності. Як наслідок, дійсність позиції, яка передбачає відсутність повідомлень від суб'єктів, відповідальних за безпеку, повинна бути відхилена, оскільки це завжди призводить до певних спекуляцій.

Інформація – це не лише законодавче зобов'язання органів місцевого самоврядування та органів публічного управління, це, перш за все, один із основних інструментів управління в державному секторі. На думку Юзефа Пенца, «в науках управління інформація означає знання, необхідні для досягнення цілей організації» [1].

К. Колегович вважає, що «це стратегічний ресурс, який дозволяє організації навчатися та адаптуватися до зовнішнього середовища. Він вирішує питання про успіх чи провал організації» [2].

Місцева інформаційна політика – це свідома, планова і систематична діяльність органів самоврядування. Як пише Р. Сікора, «вона полягає у реалізації права громадян на доступ до інформації, надиханні ефективної соціальної системи спілкування в особистості, створенні взаєморозуміння між громадою та її владою та просуванні зовнішньої особистості» [3].

Іншими словами, інформаційна політика є інструментом управління в сучасному управлінні, що дозволяє реалізувати визначені державні завдання та стратегічні цілі органу місцевого самоврядування. Інформаційна політика повинна розроблятися на основі результатів проведеного стратегічного аналізу управління інформацією, а також повинна бути підпорядкована основним цілям, встановленим у стратегії розвитку суб'єкта господарювання.

Варто зауважити про те, що проведення свідомої інформаційної політики є основою для ефективного та результативного функціонування органу місцевого самоврядування. У довгостроковій перспективі це може суттєво збільшити потенціал розвитку окремої людини, а отже, покращити якість життя місцевої громади.

Більше того, причиною повільного розвитку управління інформацією може бути відсутність сприйняття інформації як стратегічного ресурсу організації та недостатня обізнаність управлінського персоналу щодо необхідності управління інформацією. До того ж, означені проблеми сприяють дефіциту досліджень, стандартів та показників для управління інформацією в установах державного сектору.

Публічна адміністрація також надає інформацію громадянам, але щоб це сталося, повинна бути законодавча база. Інформація, що надається громадянам адміністрацією – це заява про знання працівника органу державної адміністрації або іншого адміністративного органу щодо конкретного фактичного стану,

правового статусу чи правових наслідків, що в результаті цього виникають (рис. 1).

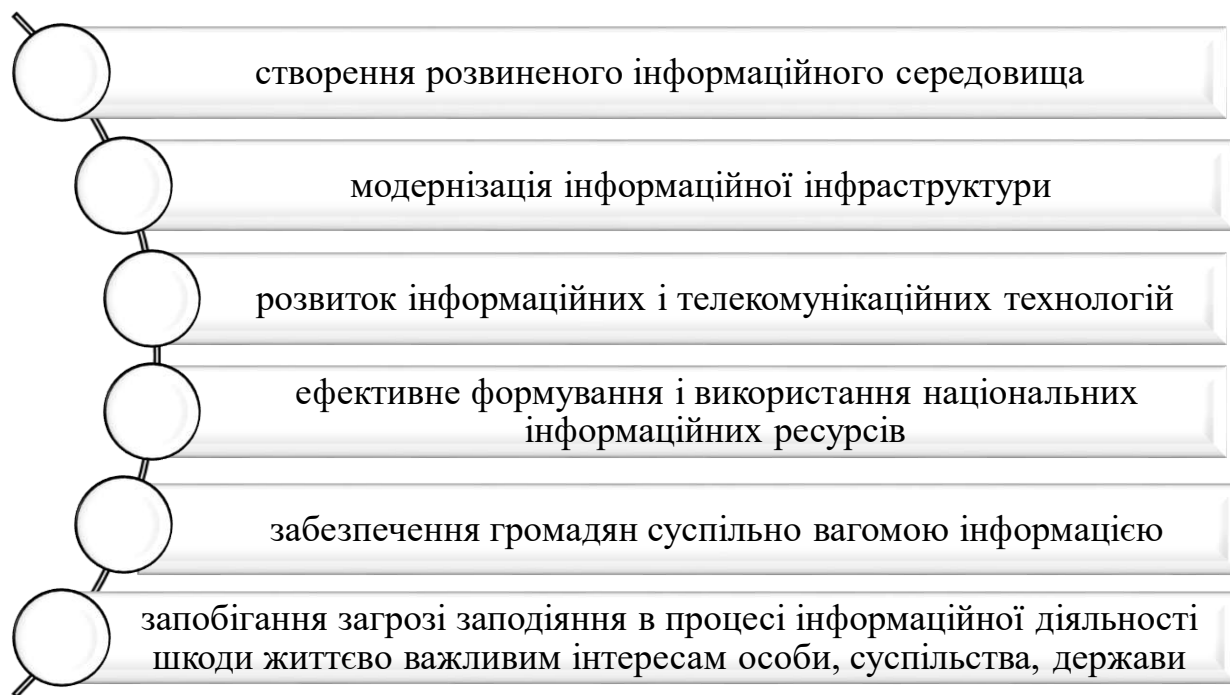

Рис. 1. Завдання сучасної інформаційної політики України

Відповідно до чинних стандартів умовою ефективної комунікації в сфері публічного управління є діалог та відкритість дій. Відхилення від цього правила повинні бути обґрунтовані в акті про державну та службову таємницю. Державні органи повинні самі прагнути популяризувати свою діяльність.

Відсутність інформаційного потоку в суспільстві та поточної інформації про всі плани, проекти та їх наслідки викликає не лише недовіру, але й підозру у пристрасності, власних інтересах та неетичній поведінці адміністрації. Конфіденційність часто виправдовується діями у суспільних інтересах.

«Інформаційно-комунікаційні засоби, що є у світовій практиці найбільш перспективними, стандартизованими, доступними за ціною і масовими, повинні бути обрані як навчальне інформаційно-технічне та програмно-математичне забезпечення» [4].

Протилежністю секретності є відкритий діалог, який не може обмежувати теми обговорення, його учасники повинні бути надійними, вони повинні мати законність діяти від імені інших, і нарешті, щоб його учасники розуміли один одного, вони повинні спілкуватися за допомогою загального кодексу.

Обмежена можливість розуміння інформації адресатом не може бути аргументом для збереження дій державного управління в таємниці, а навпаки, вона повинна сприяти вживанню заходів для кращої підготовки громадян до співпраці з публічною адміністрацією. Як державні службовці, так і

представники місцевої громади повинні мати право задавати питання щодо діяльності органів публічного управління.

Таким чином, в сучасних українських реаліях стає неможливим задовольнити суспільство без відповідної інформаційної політики, а цього немає. Ідеальною ситуацією було б усунення комунікаційного шуму тобто зведення засобів масової інформації до пасивного носія інформації та оснащення емоційно компетентної особи, яка інформує про подію, повною та систематично оновленою інформацією. Задоволення потреби в комплексній мінімізації ризиків у українському суспільстві не буде досягнуто через матеріальну та організаційну модифікацію публічного управління, а головним чином у результаті навчання та роботи над національним менталітетом.

Список використаних джерел

1. Penc J. *Strategia zarządzania. Perspektywiczne myślenie. Systemowe działanie.* Agencja Wydawnicza Placet. Warszawa, 1999. 224 s.
2. Kolegowicz K. *Zarządzanie informacją jako podstawa sukcesu przedsiębiorstwa przyszłości. Zarządzanie zasobami informacji w przedsiębiorstwie: ku przedsiębiorstwu przyszłości.* WNT. Warszawa, 2001. 400 s.
3. Sikora R. *Public relations jako forma komunikowania się w gminie. Public relations w teorii i praktyce.* Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego. Wrocław, 2002. 360 s.
4. Брижко В. До питання сучасної інформаційної політики. *Вісник Академії управління МВС.* 2009. № 2. С. 27–47.

*Івашків Тарас Степанович,
доцент кафедри управління та адміністрування,
кандидат економічних наук, доцент,
ЗВО «Університет Короля Данила»,
м. Івано-Франківськ, Україна*

ПРОБЛЕМА КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ ПРИ ВИКОРИСТАННІ ЕЛЕКТРОННИХ ПЛАТЕЖІВ

У міру того, як наша економіка стає все більш оцифрованою, електронні платежі неухильно зростають протягом останніх десятиліть. З'явилися крипто валюти, які претендують на статус грошей та безліч інструментів, що дозволяють здійснювати платежі онлайн. Електронні платіжні засоби (Е-гроші), такі як